

**ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.**

§ 1.

Πολύς από τινος έγινέτο λόγος περί κινήσεως εις
εργά τινά σώματα υπ ρηώς μεταδιδουμένης υπ' αν-
θρώπων διά τῆς ἀπλής μόνον ἐπιθέσεως ἀλληλ' ενδέτων
χειρῶν. Μέχρις οὗτος ὁμως ἀποδείχθη ὅτι οὔτε ἀ-
πλή, οὔτε προκαταίηψις περίστησαν ὡς δυναμικόν τό-
πον ἀποτέλεσμα, πόσα ἄλλα θάρματα ἐκ μακρῆς
ἀφ' ἧρας ἀποδεδειγμένα καταπλήττουσι δικαίως τὴν διά-
ψαν!

Ἄρ' οὐ ἐπὶ μῆνας ἐξ διέμεινεν ἄσιτος, ἄποτος καὶ
ἀεισθητος νέα τις εἰς Γαλλίαν μόλις ἔδωκε σημεῖα
πυθῶος ζωῆς: ἐσχάτως, ὡς ἔλεγον αἱ ἐφημερίδες· ἐν
τῷ μεταξὺ τούτῳ μόνον ἡ διατήρησις τῆς ἀνα-
πνοῆς καὶ τῆς κυκλοφορίας ἐμαρτύρει ὅτι ἡ πάσχουσα
ἦτο εἰσέτι ἐντελῶς ἀποθαμμένη.

Τῆς τοιαύτης νόσου λεγομένης καταληψίας ὑπῆρ-
ξαν βεβαίως πολλά παραδείγματα εἰς τὰ χρονικά τῆς
ιστορίας, οὐδὲν ὁμως φέρει τοιαύτην διάρκειαν καὶ ἐ-
πιμήνην τοῦ παραδόξου συμπεριχρότος.

Τὴμ. Α'.

Τούναντιον δὲ τούτου, ἄνθρωποι τινες ἔχουσι τὸ
σπανιον πλεονέκτημα νὰ ἐγειρωταὶ ἐκ τῆς κλίνης,
ὅπου ἐκοιμῶντο, καὶ νὰ πράττωσιν ὑπνώτιοντες, δι-
επραττον ἐργηγορότες· διότι ἐργάζονται τῆς τέχνης
των, περιφέρονται εἰς διασπορά τῆς οἰκίας μέρη, ἀναβ-
ρίχωνται εἰς τὴν ὁρσὴν αὐτῆς, ἀναβαίνουσιν, ἢ
καταβαίνουσιν ἀσφαλῶς ὑψηλὰς κλίμακα, ἢ κατὰ τῆ-
χην δένδρον πνισθῶσι παρ' ἄλλων, καὶ ἐπανέρχονται πάλ-
ιν ὄθεν ἀνεχώρησαν.

Ἐκ τῶν ἀλλοκότων τούτων δύο καταστάσεων ἡ
μὲν κατέχει μετ' ὤρων τὸν ἄνθρωπον ὡς ἐν μέσῳ ζωῆς
καὶ θανάτου, ἡ δὲ μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγορέσεως.
Ἐκεῖ ἡ φύσις ἀπονηροῦται καὶ καταθυβίζεται, ὡστε
κινδυνεύει σχεδὸν νὰ ἐκλείψῃ ὡραν παρ' ὧραν, ἢ εὐρί-
σκαται δαιμον τῆς σκηνῆς ἐντιῦθα ἀνίσταται παρὰ
τὸ σύνθεσ καὶ ἐνεργεῖ, ἀλλ' ἀουνα σθῆτικως· ἐπειδὴ ὁ
ἄνθρωπος οὐ· ἐνθυμῖται, οὔτε γνωρίζει τῆ ἐπαύριον
ὅσα ἐπραξεν ἔχων κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοῦς. Τί
ἄρ' ἄγε; Μήπως ἄλλος ἦτο τὴν νύκτα, ἄλλος δὲ ἀπο-
καθίσταται τὴν ἡμέραν;

Ἄ· ἠθέλομεν πρόχειρόν τινα καὶ κοινὴν ἀπόδειξιν
τῆς διχοτομίας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ αὐτὴ μόνη ἵσως ἦτο
ἄρκετὴ ἀντὶ πάσης ἄλλης. Ἡ ψυχὴ φαίνεται ἰσῶντι
ἀνεξάρτητος κατ' ἀφορτέρας τὰς περιστάσεις τούτας·
τὸ σῶμα τοῦ καταληπτικοῦ ὁμοιάζει πρὸς εἶκον ἐρη-
μον σχεδὸν οὐκίτητος, ἀλλ' ἠντρεπιτμένον καὶ εἰσιμῶν
πάντοτε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ ἐκ τῆς περιπλανήσεως του
ἐπιστρέψαντο. Τὸ σῶμα τοῦ ὑπνοβάτου ὑπηρετεῖ ὡς
ἀνδράριδον εἰς τοῦ δεσπότητος τὰς θελήσεις, τὸν ἀπο-

Τεῦχ ΚΔ'.